

[Jens Peter Jensen (Soro amt).]

sidst, men ikke mindst, vil jeg henlede folketingsmedlemmernes opmærksomhed på hele den danske skibsfarts betydning som økonomisk og valutaskabende faktor i det danske samfund. Ifølge de foreløbige beregninger har den danske handelsflåde i 1967 i udenrigsfart indsejlet bruttofragter til et samlet beløb af 2.500 mill. kr., en stigning på godt 200 mill. kr. i forhold til året før. Nettofragtindtægterne gøres op til 1.400 mill. kr., og det er en stigning på kun 55 mill. kr. Omkostningerne sluger altså allerede en væsentlig del af bruttofragtens stigning.

Jeg nævner disse tal, for at man skal forstå, at den danske handelsflåde har en meget central betydning som valutaskabende faktor, og for at man kan forstå, hvilke uhyre skader der kan tilføjes samfundet, hvis man i ind- og udland ikke kan regne med stabile arbejdsforhold inden for den danske handelsflåde. Udbuddet af tonnage er stort, og ustabile forhold kan let føre til, at udenlandsk tonnage foretrækkes fremfor dansk. Alt dette, ærede medlemmer, må jo også indgå i vore overvejelser, når vi skal tage stilling til det lovforslag, der her foreligger om indgriben over for søkonflikten.

Når jeg før nævnte de strejkeramte skibe, så har det endnu et formål, nemlig at tjene til belysning af den filosofi, der har været fremme om, at man jo kunne begrænse konflikten til at omfatte skibe, der ikke var eksportbåde, altså at man skulle friholde de både, der sejler med landbrugsvarer, fisk og cement. Hvis man husker den opremssning, jeg gav af skibe, vil man se, at der jo alligevel vil være et stort antal skibe ramt, selv om man foretog denne friholdelse, og man vil lægge mærke til én ting til. Det er, at for et enkelt rederi vil der ske en meget alvorlig belastning; det vil sige, at hvis man gennemførte dette princip, så accepterede lovgivningsmagten hele systemet med gidselstrejker. Jeg tror også, at man samtidig ville løse op for, at konflikten så på de øvrige områder ville kunne forløbe næsten ubegrænset, og der er da ingen, der kan forestille sig, at dette skulle være uden virkning af samfundsmæssig betydning.

Jeg vil sige, at et sådant indgreb, som man her fra hr. Aksel Larsens side har været inde på, ville være ganske urimelig

ensidigt. Må jeg nævne, at SF-bladet for den 22. maj indeholder en passus, hvori det hedder:

„Dette rederattentat bør besvares med, at det påbydes rederne at sejle med de skibe, der er nødvendige for den samfundsvigtige transport. Dette foreslår SF, og dette vil socialdemokratiet selvfølgelig støtte.“

Så vidt jeg har fulgt med i udvalgsarbejdet, har jeg konstateret, at socialdemokratiet dog er så fornuftigt, at den går de ikke med på. Det er jo også mere sandsynligt, at socialdemokratiet igen kan komme til at danne regering, end at SF nogen sinde skulle komme til det. (*Erling Dinesen*: Hurtigt, hurtigt!). Ja, jeg tror nu ikke, det sker særlig hurtigt, hvis den tidligere arbejdsminister fremturer, som han har gjort på det seneste. Hvis der skal foretages indgreb over for en arbejdskonflikt — og det skal der kun i ganske særlige situationer — så må lovgivningsmagten holde sig neutral i striden, og det synes jeg også sker med det foreliggende lovforslag, der pålægger begge parter at gå i arbejde. Det er helt forkert at påstå, at der er tale om et forslag, der ensidigt er til den ene parts fordel og til den anden parts skade. Det er et nævn, som bliver institueret i henhold til loven; det vil naturligvis tage hensyn til, hvad der i øvrigt er sket på sammenlignelige områder, og dér er det måske værd at erindre, at alle øvrige mandskabsorganisationer har kunnet slutte en frivillig overenskomst med Danmarks Rederiforening. Det skulle vel så ikke være helt umuligt at finde udveje for nævnet til at finde en rimelig løsning på situationen.

Jeg vil også henlede tingets opmærksomhed på, at konflikten mellem redere og styrmand og telegrafister ikke alene angår lønforhold. Officersorganisationerne har lagt stor vægt på at få tilvejebragt en hovedaftale eller forhandlingsregler, hvilket man fra rederside ikke hidtil har ment at kunne medvirke til. Men ved den højtærede statsministers forhandling med parterne er der, som det fremgår af udvalgsbetænkningen, skaffet en lunere luft omkring dette emne. Jeg har betydelig grund til at tro, at det udvalg, som statsministeren vil lade nedsætte til behandling af dette specielle emne, vil kunne virke efter hensigten. Den